

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XX.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 5.

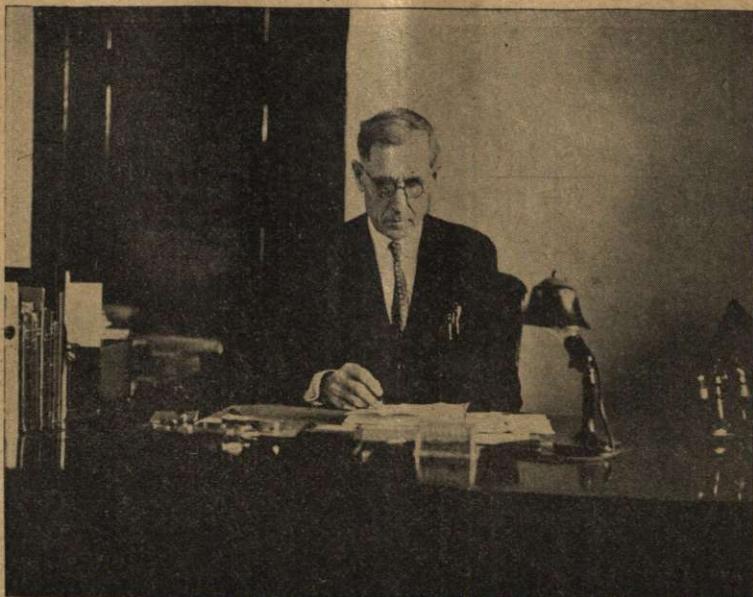
CUPRINS:

- Seminarul Theologic
- Viitorul Bisericii
- Porunca IV-a din Decalog
- Literatura ca pionier
- Literatura noastră
- Cincisprezece minute misionare
- Două femei nobile ale Noului Testament
- Ziua Libertății Cultului
- Studiu biblic
- Scrisoare către frați
- Apel
- Paștele
- Editorial
- Rezultatele evangheliștilor laici
- „Nu-l opriți”
- Sfârșit de cale
- Anunț

Seminarul Theologic

Peste multe țări, și peste întinderea cea mare a Oceanului Atlantic, la distanță de mii de kilometri de aci, după o călătorie cu trenul și vaporul, ajungi la sediul Conferinței Generale din Washington, anume în Takoma Park. Acesta este un cartier al capitalei Americii, situat într'un loc plăcut în mijlocul naturii, cu păduri frumoase, câmpii roditoare și ape ce duc cu ele cântecul frumos al vieții de acolo, căci aproape jumătate din locuitorii pașnici din Takoma Park sunt Adventiști, slujbași ai Conferinței Generale, ai Editurii Review and Herald, penzionari, misionari reîntorși după mulți ani de muncă în câmpurile misionare, sau rude ori copii de ai lor.

Fratele M. E. Kern, Directorul Seminarului Theologic superior, unul dintre pionierii lucrării advente.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

Și în acest loc în care se vede cu prisosință lucrarea Spiritului lui Dumnezeu asupra inimilor locuitorilor pe a căror buze găsești continuu un zâmbet cald și iubitor, se află și Seminarul Teologic, alături de clădirea Conferinței Generale.

Seminarul Teologic l-am putea numi Facultatea Teologică a Adventiștilor de Ziua Șaptea. La cursurile acestui Seminar nu sunt chemați decât lucrători cu veche experiență în lucrare, pentru o mai deplină aprofundare a minunatelor descoperiri dela Dumnezeu.

În vara trecută, la cursurile la cari bunul Dumnezeu mi-a îngăduit să iau parte, s'au strâns redactorii adventiști din lumea întreagă și împreună cu ei și diferiți misionari bătrâni și vechi conducători ai lucrării din diferite părți ale lumii.

Patru luni petrecute acolo sunt deajuns pentru ca inima cuiva să rămână strâns legată de acest loc. Și de ce? s'ar putea pune întrebarea. Fiindcă acolo inima își găsește bucuria și pacea deplină.

Incepând cu studiul limbilor vechi în cari s'a scris mai întâi Evangheliile, adică grecește și ebrește, și trecând apoi prin toate celelalte: Interpretările profetice, Indreptățirea prin credință, Dic-

țiunea, Oratoria, Evangheliismul, Lucrările practice, Sanctuarul, mintea primește o viziune mai largă și mai măreață asupra lucrării lui Dumnezeu și a datoriei ce stă asupra noastră.

Prima oră de clasă era la ora 6,45 și cursurile țineau până la ora 12. După amiază, și apoi până noaptea târziu urma studiile ce trebuia făcute în Bibliotecile cele mari și bogate ale Conferinței Generale și ale Editurii.

Dar cu toată această mulțime de ore de studiu zilnic, munca părea atât de ușoară și lipsită de orice oboseală, deoarece sufletul își găsea în studiile făcute, o plăcere ce creștea pe măsură ce se adâncea și mai mult în căutarea adevărului referitor la un subiect.

Intr'un asemenea loc am putut face dovada cuvântului divin că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce vine dela Dumnezeu. Căci în studiile acestora de înțelegere mai deplină a planurilor minunate ale Cerului față de omenire, îți uitai cu adevărat și de mâncare și de somn. Nu de puține ori s'a întâmplat că sora bibliotecară trebuia să ne amintească de câte două sau trei ori că ceasul arăta o oră prea târzie în noapte și că trebuie să închidă Biblioteca. Dar chiar dacă trebuia să închidă sala de Biblio-

tecă, totuși fiecare își lua cu sine acasă câte o carte, și de multe ori când ceasul bătea miezul nopții, parcă atunci găseai un pasaj mai valoros și ceva nou ce trebuia reținut.

Și apoi, când dimineața intrați la orele de clasă, adevărurile cele sublime prezentate de consacrații profesori ai Seminarului, îți aduceau în suflet din bucuriile cerești, și acea oră și jumătate cât ținea o clasă, ți se părea ca o clipă.

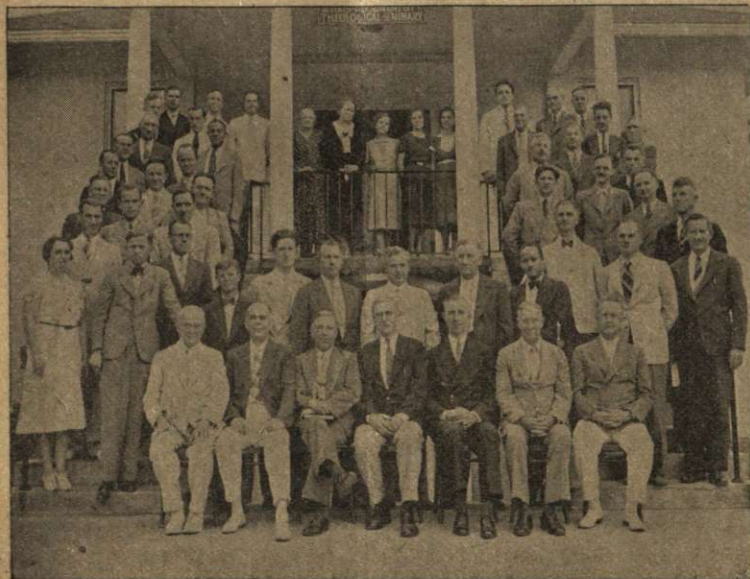
Profesorii Seminarului Teologic sunt slujbași cu mari răspunderi ai Conferinței Generale, oameni cari au în totul pe inimă bunul mers al lucrării lui Dumnezeu.

Directorul Seminarului, fratele M. E. Kern, este unul dintre bătrânii cari au trăit împreună cu sora White, un bărbat plin de devotament pentru lucrarea lui Dumnezeu și un neobosit îndrumător al noilor generații, călăuzind pașii studenților pe cărarea cea sigură a viețuirii aproape de Dumnezeu.

Orele de capelă cari se țineau, erau adevărate clipe de reînsufletire, având ocazia să ascuți pe atâția frați pionieri ai acestei lucrări. În ochii lor, în glasul și în cuvintele lor, se vedea că făcuse multe experiențe cu Dumnezeu, și că la fel ca și în apostolul Pavel, în ei trăia Hristos cel răstignit. Indemnurile cari ne-au fost date erau pline de iubirea cea mai caldă și de dorința cea mai sinceră pentru întărirea lucrării lui Dumnezeu și preamărirea numelui Său.

Rând pe rând s'au perindat la aceste ore de capelă diferiți frați bătrâni și cu mari răspunderi în această lucrare, cari au căutat ca din prezentarea cuvintelor Scripturii și din istorisirea experiențelor minunate prin cari Dumnezeu a condus această mișcare, să scoată în evidență mărețele planuri întocmite de Dumnezeu pentru avertizarea și mântuirea omenirii.

(Urmare la pag. 14)

Profesorii și studenții Seminarului Teologic din Washington, America, în vara anului 1939.

Viitorul Bisericii

Partea IX-a

Lucrarea Duhului Sfânt

„Cereți dela Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerile și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp”. (Zah. 10, 1.)

Există în lucrarea Duhului Sfânt două aspecte foarte lămurite. Cel dintâi este reprezentat prin ploaia timpurie. Ea s'a revărsat peste prima biserică din abundență la Rusalii. Aceasta a fost instaurarea Duhului Sfânt care și-a continuat lucrarea sa prin diferite manifestări și diferite grade de intensitate în decursul veacurilor. Această lucrare blândă și tainică asupra inimilor se continuă și astăzi în lume și în biserică. Duhul convinge de păcat, descoperă pe Hristos Mântuitorul, lucrează pocăința, conduce în adevăr, învață și conduce Biserica. Această influență zilnică este fundamentală. Noi de multe ori nu ne dăm seama de ea. Câteodată suntem prea orbiți și nepăsători pentru a-l recunoaște, prea leneși sau prea indiferenți pentru a-l căuta, prea lipiți de păcat sau adoratori ai eului personal pentru a ne supune Lui. Noi întristăm Duhul Sfânt, iar urmarea este vieață ticăloasă, pipernicită, schimonosită, șubredă, nemernică, searbădă, câteodată chiar primejdia, pentru care de multe ori trebuie să ne batem pieptul.

Duhul este acela care așteaptă, care suspină, care mijlocește, care pledează pentru a învinge învârtoșarea inimilor necredincioase, răsvrățite, mândre și egoiste.

O, dacă am ști noi să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să deschiem cu adevărat inimile noastre, să ne rugăm mai mult și să meditam mai mult la Cuvântul și la Mărturiile Duhului Său, cât de cu totul alta ar fi experiența noastră și vieața noastră!

Cereți dela Domnul ploaie! „Cu fiecare zi care se scurge în veșni-

cie ne apropiem tot mai mult de sfârșitul timpului de har. Să ne rugăm, ca niciodată mai înainte, ca Duhul Sfânt să pună cu totul stăpânire pe noi și ca influența Sa sfântitoare să cuprindă pe toți lucrătorii noștri. Astfel, aceia pentru cari ei se jertfesc, vor vedea că ei au umblat cu Isus și că au învățat dela El.

„Noi avem nevoie de o nouă viațune spirituală care ne va îngădui să dăm pe față mai bine planurile vrăjmașului și ca niște sentințele credincioase să anunțăm primejdia. Noi avem nevoie de putere de sus pentru a pătrunde mai bine doctrinele adânci ale creștinismului și lărgimea cea mare a principiilor lor”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 288. 289.

Este timpul să căutăm ungera Duhului Sfânt, să învățăm a-l recunoaște. Primul său efect este de a descoperi păcatele în vieața noastră și greșelile din caracterul nostru. În sfârșit, el trebuie ascultat, adică să murim față de lume, față de păcat și față de noi înșine. Al doilea efect va fi acela de a ne învăța să veghem, să fugim de rău, să ne supunem inimile, a cere cu o credință vie puterea și biruința cari sunt în Hristos.

„Noi nu putem folosi Duhul Sfânt; Duhul Sfânt vrea să ne folosească pe noi. Prin mijlocirea Duhului, Dumnezeu lucrează în poporul Său, și ,dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea'. (Filip. 2, 13. 9.) Dar mulți nu vor să se lase conduși. Ei preferă să se conducă singuri. Acesta este motivul pentru care nu pot primi ei darul ceresc. Numai acelora cari așteaptă cu umilință totul dela Dumnezeu, cari așteaptă conducerea și harul Său, le este dat Duhul Sfânt. Această binecuvântare făgăduită se primește prin credință și va aduce cu ea tot felul de binecuvântări”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 285.

Astfel lucrarea crescândă a sfin-

țirii se va continua în inimile noastre și noi vom fi pregătiți pentru sigiliul lui Dumnezeu și pentru o nouă zi a Rusaliilor. Numai prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune arzătoare și prin consacrarea față de Dumnezeu a ființei lor s'au pregătit primii ucenicii pentru revărsarea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. A- ceeași lucrare, dar într'o măsură mult mai mare, trebuie să se aducă acum la îndeplinire...” — „Review and Herald, 2 Martie, 1897.

Ploaia târzie

Isus lucră timp de trei ani și jumătate și Iși termină lucrarea pe Cruce fără ca să vadă roadele muncii Sale. Dar în ziua Cincizecimii, sămânța aruncată un timp atât de îndelungat printr'o muncă grea, sacrificiul, lacrimile și sângele răsăriră în curând și deteră un seceriș bogat.

Măsurând marea lucrare ce rămâne s'o facem noi, piedecile în aparență imposibil de trecut, cari se ridică în fața noastră, ne întrebăm uneori: cum poate fi vestită solia în lumea întreagă în această generație; și suntem ispitiți să credem că trebuie să mai treacă mult timp până să vină Domnul Hristos. Ne înșelăm amar! Dumnezeu poate termina lucrarea foarte repede. El a spus că o va face. Vorbind despre încheierea lucrării Sale în ultimele zile ale sfârșitului, El zice: „Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor”. Isa. 60, 22.

„Căci Domnul va împlini pe **deplin și repede** pe pământ cuvântul Lui”. Rom. 9, 28.

„Voiu turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voiu face să se vadă semne”. Ioel 2, 29. 30.

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt inger, care avea o mare putere; și pământul s'a luminat de slava lui”. Apoc. 18, 1.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai mică manifestare a puterii lui Dumnezeu decât s'a observat la început. Profețiile cari s'au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la înce-

putul predicării Evangheliei, se vor împlini din nou prin ploaia târzie la încheierea ei. Acestea vor fi 'vremile de înviore', pe cari Petru le văzuse mai dinainte când zicea: 'Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore'. Fapte 3, 19". — „Marea Luptă”, pp. 611. 612.

„Prezența Duhului trebuie să rămână cu Biserica Sa până la sfârșitul timpului. Aproape de terminarea secerișului pământului, este făgăduită o revărsare specială de putere spirituală ca să pregătească biserica pentru venirea Fiului Omului. Această revărsare a Spiritului este asemănată cu căderea ploii târzii; și tocmai pentru această putere mare creștinii trebuie să înalțe cererile lor la Domnul secerișului 'în vremea ploii târzii'. — „Faptele Apostolilor”, p. 55.

Remarcăm un alt lucru de seamă:

„Niciunul din noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au pete sau sbârcituri pe ele. Rămâne pe seama noastră ca să lecuim defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului nostru de orice mănjitură. Atunci ploaia cea târzie va cădea asupra noastră așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în ziua de Rusalii”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 214.

„Cei cari primesc sigiliul viului Dumnezeu și cari vor fi apărați în timpul strămtorării, trebuie să arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus. . . . „Văzui că niciunul nu poate primi 'reinsuflețirea' dacă n'a dobândit biruința asupra oricărui păcat, asupra murdăriei, asupra egoismului, asupra iubirii de lume și asupra oricărui cuvânt rău și faptă rea”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

Aceste declarații leagă strâns laolaltă sigiliul lui Dumnezeu și vremile de înviore, cel dintâi fiind calificația pentru cel de al doilea și acesta fiind sfârșitul fișec al celui dintâi. Prin urmare,

asa după cum am văzut mai sus, că nu toți păzitorii Sabatului vor primi sigiliul lui Dumnezeu, ci numai aceia cari au experiența cerută, tot astfel nu toți vor avea parte de ploaia târzie. Numai aceia îl vor primi, cari au pe frunțile lor pecetea cerului. Biruința lor este sigilată pentru vieța veșnică. Cu o putere și mai mare ca la Rusalii Duhul Sfânt va fi revărsat asupra acelor cari s'au predat cu totul lui Dumnezeu pentru a fi sfințiți. Cu un glas puternic ei vor face să răsune ultima solie. „Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: 'Ieșiți din mijlocul ei (lumii) poporul Meu!'”. (Apoc. 18, 4.) Mii de suflete sincere răspândite în lume răspund la chemare și vin să ocupe în rândurile poporului lui Dumnezeu locul lăsat gol de mulțimea celor indiferenți și a celor nelegiuți cari apostaziază în momentul când sunt sdruncinați de ciurul ceresc al persecuției și strămtorării. Ei au săvârșit marea greșeală de a nesocoti pe Dumnezeu și avertismențele solemne atât de des repetate, neglijând pregătirea necesară.

„Dacă nu progresăm în fiecare zi cu punerea în practică a virtuților creștine, noi nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Această ploaie va putea cădea peste cei din jurul nostru fără ca noi s'o recunoaștem sau s'o primim. . . . Dacă noi nu progresăm, dacă nu ne punem în poziția aceea care să ne facă în stare să primim ploaia timpurie și târzie, noi ne vom pierde sufletele și răspunderea va cădea asupra noastră”. — „Review and Herald”, 2 Martie 1897.

„Văzui că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și privesc spre timpul 'reinsuflețirii' și spre 'ploaia târzie', ca aceasta să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți văzui în ziua strămtorării fără niciun adăpost! Ei neglijează pregătirea necesară, de aceea nu putură primi 'reinsuflețirea' pe care toți trebuie s'o aibă, ca să-i pună în stare să trăiască în prezența Dumnezeului prea

sfânt”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

„Mi-a fost arătat că dacă poporul lui Dumnezeu nu face și el eforturi din partea sa, ci așteaptă ca să vină înviorearea asupra lor și să îndrepteze lipsurile lor și să repare greșelile lor; dacă ei așteaptă ca numai acel eveniment să-i curețe de toate mănjiturile corpului și ale spiritului și să-i facă vrednici a se angaja în strigarea cea mare a ingerului al treilea, vor fi găsiți prea ușori. Reinsuflețirea sau puterea dela Dumnezeu vine numai asupra acelor cari s'au pregătit pe ei înșiși, făcând lucrul pe care Dumnezeu li l-a dat să-l facă și anume, să se curețe de orice mănjitură a trupului și a spiritului, desăvârșindu-se în sfințenie și în temere de Dumnezeu. Toți aceia cari sunt indiferenți și cari se sustrag dela această lucrare. . . . vor fi găsiți prea ușori”. — „Mărturii”, vol. 1, p. 619.

Este timpul nimerit a fugi de mânia viitoare și a ne asigura un loc în rândurile celor cari câștigă în fiecare zi biruința credinței și a consacrării.

Credincioșii biruitori vor fi îmbrăcați cu armătura cerească ca și cu un scut protector în ceasul strămtorării și al plăgilor. Ei nu se vor mai teme de nimic. Deslănțuirea furioasă a puterilor răului nu va avea nicio putere asupra lor. Ei au văzut mai dinainte liberarea care le stă în față și fericirea cerească și chiar moartea le va fi plăcută pentru a slăvi pe I-sus, pe Care ei îl așteaptă.

Unde voi fi eu în ziua aceea? Iubite frate și iubită soră, unde vei fi tu? Să căutăm pe Domnul cât încă nu e prea târziu. Să strigăm la Dumnezeu zi și noapte cu strigătul celor aleși cari însetează și flămânezesc după dreptate și sfințenie. Aceasta este ora conflictului final. Vai de cei nelegiuți! Vai de cei ce întârzie! Ferice de cei ce ia aminte la vocea Martorului credincios, care îl ascultă:

(Urmare la pag. 6)

Porunca IV-a din Decalog

(Urmare din No. 4)

Există însă în zilele noastre umii cari sunt prea fariseici în respectarea Sabatului, iar alții cari sunt prea lăsători. Unii dintre Iudeii, de pe vremea lui Hristos, nu admiteau, în Sabat, a se face ceva nici chiar din ceea ce ar fi adus vreodată ușurare unui bolnav de friguri, și nici măcar să se dea un pahar de apă rece vreunui însetat. Dacă cineva se îmbolnăvea în ziua Sabatului, apoi el trebuia să aștepte ajutorul numai după apusul soarelui. Fățărnicii lor se da însă pe față prin faptul că dacă le cădea un bou în groapă, ei ar fi lucrat toată ziua, dacă era nevoie, ca să-l scoată de acolo, dar o ființă omenască suferindă nu primea niciun ajutor. Nu e de mirat deci că Hristos îi numea farisei fățărnici, că deslegau boii și asinii lor și-i duceau să-i adape, iar pe o ființă omenască o lăsau să sufere. Vezi Luca 13, 15; 14, 5.

Noi trebuie să luăm seama a nu cădea în extreme, în grija noastră de a face ceea ce credem că este drept. Noi trebuie să păzim Sabatul cu grijă, așa ca să nu degenerăm numai într-o zi de recreiere și plimbare. Sabatul nu este o zi de excursie și călătorie. Nu este o zi de a umbla după curiozități și după distracții, ci este o zi de adunare sfântă și de consacrare, o zi de rugăciune și de căutare de Dumnezeu. Niciunul nu trebuie să lipsească fără motiv serios dela serviciul divin din această zi. Poate că e nevoie să faci o călătorie oarecare până la locul de adunare, și acest drum poate fi oboșitor, dar noi credem că trebuie să facem orice efortare rațională de a merge acolo, și că Dumnezeu nu numai că îngăduie asemenea efortări, ci are chiar plăcere de călătoriile noastre sfinte. Sabatul este, mai întâi de toate o zi de consacrare și închinare, la locul unde poporul lui Dumnezeu se adună ca să asculte cuvântul lui

Dumnezeu și să-și spună experiențele lor, încurajând și pe alții să raporteze. Atât pe cât este cu putință, toți trebuie să fie la locul lor când se începe serviciul divin.

După serviciul divin din Sabat, nu este necesar să stai închis în casă tot restul timpului, spre a respecta ziua după lege. Hristos primea invitații în această zi, și petrecea o parte din timp în convorbire și învățând pe oameni. Dar El făcea și mai mult decât atât. El petrecea cel mai mult timp afară. El umbla din loc în loc, făcând bine. Și noi ar trebui să facem la fel. N'avem niciun motiv să credem că Sabatul nu ar fi o zi potrivită pentru a vizita pe bolnavi și pe cei ce nu pot ieși din casă, sau pentru a duce bucurie aceluia cari zac în spital, sau să vizităm azilul de copii ologi, de bătrâni, și pe acei neprivilegiați și nenorociți, de a trimite salutări și buchete de flori la cei singuratici, și, în general, de a face aceea ce chiar lui Hristos I-ar place să facă, dacă ar mai fi cu trupul printre noi. Un Sabat petrecut în felul acesta ar fi nu numai o binecuvântare pentru persoana care face această lucrare, ci ar contribui pe mii de căi diferite, la propășirea creștinismului, punând în practică aceea ce se predică dela amvon, care foarte adesea se neglijează a se traduce în faptă. A urma după exemplul lui Hristos, în păzirea Sabatului, însemnează a face Sabatul o zi de binecuvântare și de desfătare pentru cea mai mare parte din poporul nostru, care poate n'ar fi avut altă ocazie mai bună ca să asculte învățăturile Evangheliei.

Privind lucrurile prin prizma felului în care Hristos respecta Sabatul, această zi ar trebui să fie una din cele mai bune ocazii pentru predicarea Evangheliei prin cuvânt și practică. Sabatul ar trebui să fie o demonstrație a Evangheliei în faptă. Când Dumnezeu

ne poruncește să ne aducem aminte de ziua Sabatului ca s'o sfințim, El nu vrea să spună că noi să folosim această zi numai pentru noi, ci și pentru a da lumii un exemplu despre creștinismul practic. Sabatul a fost dat nu numai omului, ci și pentru om. Respectat și folosit cum trebuie, Sabatul ar trebui să fie un mijloc puternic pentru vestirea adevăratei Evanghelii, pe o cale pe care fiecare o poate înțelege. După cum Hristos era Cuvântul întrupat, tot astfel și Sabatul este o pregustare a repausului ceresc, dat oamenilor ca o amintire despre ceea ce a fost odată și va fi restatornicit iarăși aici. El vine dela Dumnezeu, și trebuie redat Lui înapoi.

Cei din jurul nostru

Porunca de a respecta Sabatul se întinde și asupra copiilor, a servitorilor și a străinilor cari se află sub autoritatea noastră. Porunca sună: „Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”. Exod 20, 10.

Aici se află un principiu vital. Noi suntem răspunzători nu numai pentru noi personal, ci și pentru acei cari locuiesc înlăuntrul porților noastre. Nu numai noi trebuie să ne repauzăm, ci acest privilegiu trebuie să-l întindem și asupra copiilor și slujitorilor noștri; și nici chiar străinii să nu fie trecuți cu vederea. Dacă ei se află înlăuntrul porților noastre, atunci se află sub aceleași obligații ale poruncii. Lor trebuie a li se face cunoscut obiceiul casei și porunca lui Dumnezeu, și să fie invitați să ia parte la respectarea Sabatului. Din motive de politețe și respect, ei se vor uni cu noi, sau altfel se vor retrage, așa ca să evite orice încercătură posibilă. Dumnezeu nu dorește ca acei din casa noastră,

cari nu au destul respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu, să fie constrânși a respecta în mod exterior Sabatul. Punctul principal este, însă, că Dumnezeu dorește, ca noi să facem cunoscut porunca lui Dumnezeu oricui vine în casa noastră, și să-i dăm ocazie a se uni cu noi la respectarea lui.

Porunca lui Dumnezeu cuprinde chiar și vitele noastre. Pentru acei cari nu sunt obișnuiți să se poarte cu bunătate cu vitele, poate părea străin lucrul acesta. Dumnezeu dorește ca poporul Său să țină seama și de făpturile acestea. El ia seama la suferințele tuturor făpturilor Sale; nici chiar o vrabie nu cade pe pământ fără ca El să aibă cunoștință de ea. Aceasta arată o bunătate din fire; ea este o revelațiune măreață despre esențialul caracterului lui Dumnezeu. El este bun din fire. El este compătimitor, și dorește ca și noi să fim la fel.

Revizuiind porunca Sabatului, vedem că cerința ei principală este sfințirea acestei zile. „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s'o sfințești”. Deși se cere încetarea dela lucrările vremelnice, totuși aceasta nu e deloc deajuns. Acela care se oprește numai dela lucru, nu devine pentru aceasta un păzitor al Sabatului și un moștenitor al făgăduinței. El poate să nu facă niciun lucru în ziua lui Dumnezeu, dar aceasta este numai o virtute negativă. El trebuie sfințit. Aceasta însemnează o bunătate și sfințenie pozitivă. Pentru scriito-

rul Epistolei către Ebrei, ea însemnează că, în această zi, omul „se odihnește de lucrările lui, cum S'a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale”. Ebr. 4, 10. Omul care încetează lucrările sale ca să câștige neprihănirea, încetează dela păcat. Numai un astfel de om poate păzi Sabatul așa după cum cere Dumnezeu. Numai acela care este sfințit poate sfinți Sabatul.

Aceasta ridică ținerea poruncii a patra mai presus de respectarea exterioară a acestei zile, și ne învață să ne sfințim vieța. Izolați de tumultul lumii și de lupta pentru existență, Dumnezeu ia pe poporul Său, îi dă Sabatul Său, și-i zice: „Ține această zi pentru Mine. Incetează dela păcat. Fă dreptate. Mergi împreună cu frații la adunare și la rugăciune. Ia parte la frângerea pâinii împreună cu ei. Respectă toate rânduelile din casa Domnului. Urmează exemplul Maestrului. Mergi printre oameni și fă binele. Această zi este o pregustare a fericirii Edenului, o aducere aminte a timpului când Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Este de asemenea o pregustare despre Sabatul ceresc care va veni, o pregustare despre vieța cerească. Eu vreau să Mă întâlnesc cu voi. Incetați dela faptele voastre. Cinați împreună cu Mine”.

Respectat conform cu aceste prescripții, Sabatul devine, pentru noi, o zi binecuvântată într-adevăr, ziua Domnului, în care El Se întrunește cu poporul Său.

M. L. Andreassen

(Urmare dela pag. 4)

„Fii plin de râvnă dar, și pocăște-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi uita cina cu el, și el cu Mine.

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”. Apoc. 3, 19—22.

F. Charpiot

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 25 Mai 1940

Subiect misionar: Evangheliismul personal.

Un creștin care este plin de iubirea lui Dumnezeu și se bucură din belșug de binecuvântările spirituale ale cerului este ca și un izvor în pustiu. O astfel de vieță va avea o influență vindecătoare și răcoritoare, ea va fi o mărturie convingătoare despre realitatea mântuirii.

Tot ceea ce pune stăpânire pe inimă abundă în cuvinte și fapte. Isus a zis: „Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui”. Matei 12, 34 35. Prin urmare, inima care este plină cu cunoștința de Dumnezeu și a experimentat nașterea din nou, va prisosi în cântare, în mulțumiri și într-o servire personală pentru alții. O astfel de vieță este plină cu o putere divină.

În această lume a întunecimii, de teamă, de boală, de slăbiciune și de moarte, cât de plăcut este să vii în contact cu cineva care are în inima sa razele cerului. Așa trebuie să fie cu oricare copil al lui Dumnezeu. Întrebarea pe care să ne-o punem este:

(Urmare la pag. 7)

Una dintre multele grupe de sâr-guitori cercetători ai Lecjiunilor școlii de Sabat, cari nu lasă nicio zi să treacă fără a fi studiat două sau trei întrebări, strângând astfel o comoră de învățături și pregătindu-se a fi gata pentru ziua venirii în mărire a Domnului Isus.

PROGRAM

Cântare de deschidere

Rugăciune

Raportul orei precedente

Lectură: „Literatura ca pionier în răspândirea soliei”

Lectură: „Literatura noastră”

Cântare de închidere

Rugăciune

Literatura

ca pionier

Un pionier este cineva care merge înainte și pregătește calea pentru evenimentele ce trebuie să aibă loc. Ca pionier poate fi o armată, sau o altă organizație care să facă pregătirile necesare.

Noi cetim despre Luther, Melancton, Knox, Calvin și alți mari reformatori, dar cetitorul superficial nu cugetă la temelia pusă pentru venirea Reformațiunii. Cu mulți ani înainte de Luther, Valdenzii își trimisese misionarii lor în țările Europei. Acești pionieri merseră ca vânzători ambulanti, distribuind în ascuns diferite părți din Biblie și cetind Cuvântul lui Dumnezeu în căminul oamenilor cari se dovedeau a fi interesați. În felul acesta mintea poporului fu pregătită pentru Reformațiune, și când acești oameni puternici ai lui Dumnezeu răspunseră la chemarea Sa, ei întâmpinară o atitudine de simpatie din partea poporului care flămânzea după solia din binecuvântata Carte. Biblia, ca și puținele broșuri duse de către Valdenzi, pregătiră calea pentru Reformațiune.

Când James White și soția sa, precum și tovarășii lor ajunseră la convingerea că solia ingerului al treilea trebuie să fie predicată în toată lumea, ei începură să pregătească și să răspândească literatură. Cu toate că lucrarea de pionier a tipăriturilor se afla într-un stadiu foarte mic, ea creștute și deveni o mare putere în

lume. Ori unde a pătruns solia ingerului al treilea, literatura a fost pionierul care a pregătit calea.

În 1886 un exemplar din „Revista și Solul” căzu în mâinile lui Albert Veuillemier, în Elveția. Această revistă deveni veriga de legătură între mica grupă de păzitori ai Sabatului din Elveția și Conferința Generală care în 1874 trimise pe J. N. Andrews ca misionar în Europa. După ce fratele Andrews ajunse în Elveția începu să publice revista „Semnele Timpului”. În urma acestei lucrări de pionier a tipăriturilor, raze de lumină se răspândiră în multe țări ale Europei și se obținur rezultate minunate.

În luna Mai 1868, la o adunare ținută la Battle Creek, în Michigan, s'a luat hotărârea a se trimite o mică grupă de lucrători pentru a se vesti solia acolo unde, pe atunci, se părea a fi un câmp misionar îndepărtat. Într-o localitate cu numele de Petaluma se ținură adunări în cort. Conducătorii diferitelor grupări religioase se împotriviră acestor vorbitori. Unul dintre aceștia zicea: „De ar fi numai predicatorul în cort, n'am avea de zis nimica împotriva lor, dar cărțile lor se află în fiecare casă”. Aceasta dovedește în mod clar că literatura era socotită de către predicatorii noștri ca un factor principal, iar de către adversari cea mai periculoasă armă. Dar Spiritul lui Dumnezeu întări pe acești pionieri și dădu succes lucrării lor. În 1873, Societatea Misionară de Tractate din California raporta că îi fusese donată o cantitate de bijuterii și că aurul și argintul acesta fusese vândut pentru suma de 200 dolari. Intreagă această sumă fu investită în tractate și reviste periodice și mai târziu 22 de persoane primiră adevărul prin împrăștierea acestei literaturi.

Printre cei cari primiră adevărul cetind această literatură, se afla și John I. Tay din Oakland. Acest om avea pe inimă sarcina de a duce adevărul în insulele din Oceanul Pacific și deveni pionierul acestui câmp misionar. Cu mari eforturi el reuși să se imbarce pe un vas, care din pricina u-

nor greutăți, fu ancorat în Mare aproape de coasta insulei Pitkern. Oamenii insulei veniră în micile lor luntre, după cum era obiceiul, pentru a face comerț cu pasagerii și în felul acesta fratele Tay făcu cunoștință cu ei și se oferă să petreacă un timp cu ei pe insulă în studierea Bibliei. Populația din insula Pitkern țină un sfat și se hotărâră să facă invitația acestui străin ca să vină să-i învețe. Fratele Tay merse, și timp de mai multe luni locui printre acești oameni sinceri cu inima, a căror istorie astăzi este foarte bine cunoscută, dar cari până la acea dată, când apăruse vasul din anumite împrejurări în fața lor, era cu totul necunoscută. Cu multă sârguință el îi învăță adevărurile soliei ingerului al treilea, iar mai târziu în urma cererii sale, fu trimis la acea insulă un predicator care botează pe mulți și organiză o Comunitate. Se poate spune cu toată convingerea că într'adevăr literatura care căzuse în mâna fratelui Tay în California făcuse o lucrare de pionier în insula Pitkern, unde în prezent toată populația insulei este Adventistă de Ziua Șaptea.

Dacă am putea să întrezărim diferitele căi prin cari oamenii au ajuns în legătură cu solia, am găsi atunci că în sute și mii de cazuri literatura a pregătit calea. Să nu slăbim niciodată în eforturile noastre pentru răspândirea adevărului prin literatură, pentru că ea va aduce cu siguranță un bogat seceriș de suflete.

(Urmare dela pag. 6)

Trăiesc eu conștient de privilegiul de a fi copilul lui Dumnezeu? Vieța mea este plină cu puterea lui Dumnezeu, așa încât toți din jurul meu să simtă și să recunoască influența divină? Adesea noi stăm cu totul inactivi în servirea pentru Hristos. Noi trebuie să exercităm neincetat o influență pozitivă pentru bine. Isus a zis: „Cine nu strânge cu Mine, risipește”. O altă clasă de mijloc nu este.

Aveți totdeauna grijă ca să fie plină „Servieta Misionară”?

Strângeți rapoartele.

Literatura noastră

Aș dori să înțelegi ce mari lucruri poate face Dumnezeu când poporul Său este sărguincios în cea mai înaltă dintre indelețnicile omenști: a mărturisi pe Hristos prin răspândirea Cuvântului Său.

Petru și Ioan întâmpină dificultăți în urma mărturisirii lor. Dar Dumnezeu îi scoase din aceste greutăți și îi încurajă să stăruiască mai departe în mărturisirea lor. Ei se rugară lui Dumnezeu astfel: „Și acum Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu îndrăzneală”. Mai departe raportul spune: „Toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Nici oamenii, nici spiritele cele rele, nu pot opri lucrarea făcută cu un asemenea spirit. De acest spirit are nevoie astăzi Biserica.

Și când din nou se deslănțuie persecuția asupra Bisericii din Ierusalim, toți membrii ei se împrăștiară. Inșă dacă se împrăștiară nu încetară mărturisirea, nici nu ascunseră credința lor, ci „mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”. Rezultatul acestei curajoase și inspirate mărturisiri îl avem raportat în Faptele Apostolilor 8, 6—8.

Noi avem nevoie astăzi de o înnoire cu acest spirit evanghelic delă început, de un botez al Spiritului Sfânt, așa încât să se poată face acea puternică mărturisire cum s'a făcut atunci. În felul acesta ne putem aștepta ca Dumnezeu să însoțească mărturisirea noastră cu „semne și minuni”, așa cum a făcut-o în zilele cele dintâi.

În zilele acelea mărturisirea se făcea prin viețile lor sfinte și prin viu grai. Lucrul acesta nu trebuie schimbat nici astăzi. Dumnezeu și astăzi apelează la o astfel de mărturisire prin vieți sfinte și prin viu grai.

Dar în aceste zile noi avem o cale minunată de mărturisire pe care vechii creștini nu o aveau. Ei n'aveau nici Biblii, nici reviste, nici broșuri, nici cărți pe cari să le împrăști. Tiparul era necunoscut. Ne-am minuna dacă am

întrezări ce minunată cale ne-a încredințat Dumnezeu pentru a înfăptui minuni prin literatura cea multă pe care o avem noi! Noi nu întrezărim aceasta și nici nu putem. Dar putem s'o folosim, și pe dată ce o folosim, Dumnezeu o însoțește cu „semne și minuni”. El dorește să ne întrebuițeze pentru a pune acești agenți în mâinile bărbaților și femeilor cari sunt pierduți.

Odată plasată această literatură, El face minuni cu ea. El o face să lucreze în tot timpul. Lucrarea Sa minunată cu aceste pagini tipărite nu încetează niciodată în jurul pământului. În orice țară și la orice popor, indiferent cât de mari sunt deosebirile ce-i despart ca rasă, culoare, limbă sau religie, efectul literaturii divine este același. Prejudecățile sunt spulberate, piedecile sunt înlăturate, convingerile sunt schimbate, mințile se luminează, credința se întărește, inimile se immoaie și sufletele se renasc în împărăția lui Dumnezeu, ori de câte ori Spiritul Său folosește aceste părțicele din tipăriturile pe cari El ne invită să le plasăm acolo unde pot fi folosite.

Da, este cu neputință pentru noi a înțelege sau a întrezări minunata energie și extraordinara putere ce se află în cuvintele tipărite. Noi avem nevoie de această putere. Să avem încredere în ea. Să fim credincioși în ducerea Cuvântului tipărit ori unde Dumnezeu poate să-l întrebuițeze pentru mântuirea sufletelor. Aceasta este sarcina noastră, răspunderea noastră, datoria noastră. Dumnezeu va lucra restul. Ah, și ce mare bucurie apoi, să-L vezi pe El cum lucrează!

Rezultatele paginilor tipărite

În vechea Nicodemia, un creștin trecea în grabă. Neavând timp să rămână mai mult pe alocurea, lăsă unui străin o broșură evanghelică și plecă mai departe. Șaptesprezece ani mai târziu, trecând pe acolo din nou, el găsi o Comunitate cu peste patruzeci de membri și alta cu peste două sute de membri cari se ridicase datorită acelei singure broșuri.

În China sunt opt Comunități răsărite numai în urma broșurilor.

În India un cerșetor primi o haină dela un european. Într'unul din buzunare el găsi o parte din Noul Testament și vreo opt nouă broșuri. Astăzi în acel oraș idoli sunt părăsiți și templele lor sunt goale, iar locuitorii sunt creștini.

În Brazilia sunt patruzeci de grupe de păzitori zeloși ai Sabatului, cari n'au văzut niciodată un predicator și cari au fost aduși la lumină prin paginile tipăriturilor.

Cu adevărat în această sămânță împrăștiată este vieață. Și să știm, că vieața este în sămânță nu în semănător. Chiar și dintre cei necredincioși au semănat din neștire unele dintre aceste semințe și ele au răsărit și au adus roadă. Ce minunată sămânță ducem în mâinile noastre! Ea nu-și schimbă niciodată mărturisirea și nici nu se compromite. Ea nu obosește niciodată și nici nu seacă.

Ce ușor este ea de transportată! Ea pătrunde pretutindeni. Nu este nevoie să închiriezi o sală pentru aceste cuvinte tipărite. Ele se recomandă singure. Ele n'au nevoie de niciun anunț, pentrucă ele se anunță singure. De îndată ce le veți da drumu, le veți și vedea lucrând.

Și cum lucrează ele? Ele nu încetează niciodată lucrul. Ele lucrează în timp ce noi dormim. Noi trebuie să ne oprim pentru a ne reînnoi energiile, pentru a ne hrăni și a ne odihni. Ele însă nu. Ele merg înainte, zi și noapte, iarna și vara. Impotrivirile nu le opresc, ele nu se supără niciodată. Ele nu-și pierd niciodată răbdarea, ele nu ripostează niciodată. Ele merg totdeauna înainte, spunând neîncetat aceleași cuvinte. Oamenii pot să se supere pe ele și să le batjocorească. Ele își continuă mărturia mereu, fără să retragă niciodată cele mărturisite sau să le schimbe. Ele merg drept înainte, lucrând chiar după ce noi am obosit din cauza vârstei, și încă mult timp după moartea noastră.

Aceasta este o bună lucrare, o bună sămânță pentru semănat. S'o împrăștiem cu credincioșie. S'o împrăștiem cât mai repede. S'o împrăștiem cu atenție. Să nu încetăm împrăștierea ei.

Aceste cuvinte tipărite sunt vizitatori cari pătrund în locuințele oamenilor și rămân acolo. Omul poate fi dat afară, dar cuvintele

scrise străbat până înlăuntru și încep să lucreze. Ele câștigă totdeauna pe om într'un mod echitabil, pentrucă ele îi vorbesc numai când sunt cetite. Îndată ce ele se prind în mintea lui, îi cercetează lăuntru, bate la întăritura sufletului său și nu se oprește până nu o aduce în supunere. Apoi ele sunt gata să ia pe un altul și să înceapă din nou mărturia continuând această nesfârșită lucrare de convingere pentru Dumnezeu.

Aceste cuvinte tipărite vor ajunge la aceia la cari noi nu putem ajunge ca să le vorbim de fel și nici nu-i putem cerceta pe altă cale. Ele merg după aceia cari n'ar veni niciodată la adunare sau ar închide ușile locuințelor lor împreună cu inimile față de orice apel din partea noastră. Cu adevărat, aceste cuvinte tipărite pot aduce omului cele mai multe ocazii pentru obținerea vieții veșnice.

Odată, patru necredincioși primiră o broșură care trata despre inspirația Bibliei. Toți patru fură convertiți și deveniră predicatori. De asemenea, doi actori primiră dela o femeie o broșură biblică. Unul dintre ei fu determinat de această broșură să viziteze adunarea și se converti. Se pregăti pentru lucrarea de predicare și deveni predicator la Tremont, Boston.

Nimeni nu poate fi în stare să arate până la urmă influența ce o exercită o astfel de broșură, căci ea înaintează continuu. Luther scrisese o scrisoare către Galateni. Aceasta căzu în mâinile lui John Bunyan și îl converti. Bunyan scrisese apoi „Călătoria creștinului”. Această carte avu mai târziu cea mai mare răspândire în lume, după Biblie. De curând ea apărură în a 135-a traducere, într'o limbă africană, așa că scrisoarea lui Luther își continuă și astăzi influența ei în jurul lumii.

Cuvintele scrise sunt nepieritoare

Aceste pagini tipărite sunt nemuritoare. Firește, puteți distruge o broșură, dar în timp ce o distrugeți, tiparul poate scoate la lumină un milion de exemplare identice. Rupeți-le, ardeți-le, asvârliți-le, faceți-le orice, în locul lor vor răsarî altele pentru a continua puternica lor lucrare.

Un singur mic tractat poate pro-

duce o undă de influență și aceasta la rândul ei alta, vârlurind astfel această influență până ce va ajunge la țărnițele veșniciei.

Cuvintele tipărite nu pot fi distruse. Într'adevăr, chiar mutilarea lor înseamnă semănarea lor. Nicio armă făurită împotriva lor nu va izbuti. Nu s'a putut construi un astfel de instrument ca să le nimicească.

O diligență se opri pentru a-și schimba caii. Un pasager începu să împartă broșuri. Unii din tovarășii de călătorie răsă în batjocură în timp ce acesta prezentase niște broșuri altui călător care îl trată de asemenea cu dispreț, iar broșura fu ruptă în două și asvârliată în drum. În acel moment un vârtej de vânt le șterse din drum și le asvârli peste gardul unui loc unde se aflau niște clăi de fân. Aceste două jumătăți de broșură fură culese de un om care strângea fânul și cum bucățile se mai țineau într'un fir, fură lipite la un loc și cetite cu atenție. Cel care ceti se convinsese de deplin, deveni creștin și începu îndată să distribuie și el tractate. În timp de un an, trei dintre cei cari îl ascultaseră cetind din acea broșură ruptă de-

veniră lucrători evanghelici activi. Atât de trainic este materialul din care sunt făcute cuvintele tipărite încât nimeni nu le poate distruge.

Și vă rog să nu uitați niciodată a pune în urma cuvintelor tipărite forța neîntrecută a rugăciunilor arzătoare. Poate că ușile vă stau închise înaintea voastră și înaintea predicatorului, dar Dumnezeu poate să arunce aceste cuvinte dincolo de ușile închise. Puneți câte un tractat în fiecare scrisoare pe care o scriți, înmânați-l persoanei cu care vă întâlniți, lăsați-l în orice loc în care vă opriți, oferiți-l oricărui vizitator. Răspândiți cărți și reviste și aduceți-vă aminte, că în timp ce ele sunt însoțite de rugăciunile voastre, ele vor predica în fabrici, în magazine, în familie, în tren, în autobuz, în stație, pe stradă, în bucătărie, la școală, în spital, în azil, la lucru, la joacă, pretutindeni, în tot momentul, șoptite chiar la urechea muribundului ca o solie glorioasă despre o viață nesfârșită, aducând mulți fii la mărire; pentrucă înapoia acestei lucrări se află rugăciunea. În timp ce mergeți, rugăți-vă.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 4 Mai 1940

Subiect misionar: Faceți ca lumina să lumineze.

„Eu sunt lumina lumii”, a zis Isus. Ioan 8, 12. În predica Sa de pe Munte El zise ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii” și îi îndemnă: „Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. În felul acesta creștinul devine „lumina lumii”, din cauza luminii care reflectează dintr'ansul. Preocuparea noastră ca creștini este de a lăsa lumina să lumineze în legăturile noastre zilnice cu oamenii.

Imprăștierea literaturii este una din căile prin care să lăsam lumina să lumineze neîncetat și cu mult efect. Ni se spune că „lumina adevărului își reflectă razele sale strălucitoare asupra lumii prin stăruință misionară. Presa este un instrument prin care mulți pot fi cercetați, și la cari nu s'ar putea ajunge prin eforturile predicatorului”. — „Mărturii”, Vol. V, p. 388.

De aceea suntem îndemnați „să lăsam ca broșurile și tractatele, revistele și cărțile să meargă în toate direcțiile. Luați cu voi ori încotro mergeți un pachet cu literatură, pe care să o înmânați pe dată ce ocazia se ivește”. — „Serviciu creștin”, p. 151.

Spuneți o experiență făcută cu „Serviciu Misionar”.

Strângeți rapoartele misionare.

Sabatul dela 11 Mai 1940

Subiect misionar: Unde este vecinul meu?

După planul lui Dumnezeu noi suntem puși în strânsă legătură cu alții, așa încât să răspândim lumina adevărului celor cari se află în întunecime spirituală. Parabola Samariteanului Milos este ca să ne învețe cine este aproapele nostru. El este toți aceia cărora putem să le aducem o binecuvântare sau un ajutor. Primă noastră răspundere este pentru cel mai apropiat de lângă noi și apoi mai departe și tot mai departe, până acolo unde

(Urmare la pag. 10)

Două femei nobile

ale Noului Testament

Noi avem multe de spus despre Tabita din Iope, dar mai este un alt caracter vrednic de luat în seamă în prima biserică a cărei lucrare folositoare poate sluji ca exemplu femeilor creștine din toate timpurile. Aceasta este Lidia, din cetatea Tiatira, amintită în capitolul 16 din Faptele Apostolilor. Să studiem însușirile acestor două nobile femei din timpul Noului Testament.

Tabita era o femeie liniștită, practică și econoamă, fără prea multe mijloace la dispoziție. Lidia era comerciantă. Despre ea, se spune că era „vânzătoare de purpură”, o vopsea care se extrăgea din niște scoici marine, foarte scumpă și mult căutată de către cei bogați. Lidia era dotată cu talentul de a câștiga bani și acest talent ea îl dedică în serviciul Domnului. Lidia nu permitea ca ocupația să împiedice îndatoririle ei religioase. Ea era credincioasă în vizitarea adunărilor din Sabat cari aveau loc pe malul unui râu din Filipi și ea se afla acolo ca să-l asculte pe Apostolul Pavel cum predica. Niciodată nu mai auzise ea o solie ca cea adusă de el, așa încât îndată fu botezată, aducând cu ea și întreaga ei familie. Apoi ea își manifestă ospitalitatea creștină invitând pe servii lui Dumnezeu, Pavel și Timotei, în locuința ei. Dărnicia ei era sinceră și adâncă. Invitația ei nu era numai de formă, căci Pavel zice: „Și ne-a silit să intrăm”. Ospitalitatea este o virtute nobilă și lucrează din același spirit ca și al Tabitei.

Cercul Tabita din Comunitatea din Filipi sub buna conducere a Lidiei din Tiatira, intră într'un câmp mai larg de servire decât până aci. Când Apostolul Pavel lăncezea în temnița din Roma, acești creștini credincioși îl slujiră în necazurile sale. De multe ori Apostolul se referă la bunătatea lor prin cuvinte de cea mai adân-

că recunoștință. Și este interesant de notat că această Comunitate era singura care făcea această bună lucrare. Scriindu-le filipenilor, Pavel zicea: „Nicio Biserică n'a avut legătură cu mine... afară de voi”. Filip. 4, 15. Lidia n'a întrebat ce a făcut celelalte Comunități, sau ce poate face pentru a veni în ajutorul servilor lui Dumnezeu cari erau în lipsă. Având viziunea acestor nevoi și cu inima plină de compătimire, ea și tovarășii ei porniră la lucru ca pionieri într'un nou câmp de lucru, deschizând noi căi pentru servire și lărgind orizontul activităților noi pe cari femeile creștine le putea întreprinde. În felul acesta exemplul cel frumos al Tabitei, din perioada timpurie a Bisericii creștine, fu urmat de către Lidia, o femeie creștină de o inimă largă și de o vrednică abilitate comercială.

Ce frumoasă moștenire a lăsat aceste două femei nobile surorilor din Biserica de astăzi printr'un larg câmp de servire al Tabitei, ocupată cu acul ei la facerea obiectelor de îmbrăcăminte, pe deoparte, iar pe de altă parte, „Lidia vânzătoarea de purpură”, care câștiga bani pentru a face față nevoilor multor situații grele cari se iveau. Astăzi noi găsim în Cercurile noastre Tabita aceste două calități unite. Unele sunt îndemnatice la cusut și sunt grabnice în căutarea acelor cari au nevoie de îmbrăcăminte și un cuvânt de îmbărbătare precum și alte lucruri; altele au talent comercial pentru a transforma lucrul lor în bani ca să umple casa Cercului Tabita. Această servire largă și pe toate tărâmurile are de scop a aduce binecuvântări spirituale Bisericii. Nevoia acestor două talente unite este simțită astăzi mai mult decât oricând. Fie ca această bună lucrare să continue și mai departe în Comunitățile noastre.

(Urmare dela pag. 9)

poate ajunge influența noastră. Sunt în apropierea voastră oameni bolnavi, fără nădejde sau descurajați, către cari sunteți chemați a fi solii iubirii și compătimirii divine? Dumnezeu v'a pus ca păzitori pentru a-i avertiza, îndemna și aduce în siguranță. Impărtășim noi binecuvântările noastre spirituale cu cei ce se află într'o lipsă îngrozitoare? Aceasta este o întrebare care cere un răspuns pentru veșnicie.

O minunată ocazie ni se deschide invitând pe vecinii noștri să viziteze școala de Sabat sau serviciile din Comunitate. Să cultivăm legături de prietenie cu vecinii noștri. Aceasta va aduce multe foloase, atât în viața aceasta cât și în cea veșnică.

A mai rămas vreo familie de membri ai Comunității care să nu aibă „Servieta Misionară”?

Strângeți rapoartele misionare.

Sabatul dela 18 Mai 1940

Subiectul misionar: Experiențe misionare.

Un predicator vorbea adunării despre ceruri și în ziua următoare se întâlnește cu unul dintre membrii bogați ai Comunității. Acesta îi zise: „Frate, ne-ați ținut ieri o bună predică despre ceruri, dar nu ne-ați spus unde se află cerurile”. „Da”, zise predicatorul, „sunt foarte fericit că am ocazia să vă spun acum. Tocmai acum vin de pe dealul acela. În căsuța aceea se află o membră a Comunității noastre. Ea este bolnavă în pat de friguri. Cei doi copii ai ei sunt de asemenea bolnavi în celălalt pat și ea nu are niciun lemn, făină sau pâine. Dacă v'ați duce până în oraș și ați cumpăra ceva alimente și i le-ați duce zicând: „Soră, am adus aceste alimente în numele Domnului” și apoi după ce veți citi Psalmul 23 și vă veți ruga, atunci veți găsi cerul”. Omul urmă sfatul predicatorului, și mai târziu când își istorisea experiența, zise: „Am petrecut 15 minute în ceruri”. Tot astfel și noi vom ajunge la o nouă înțelegere a planului de mântuire precum și a realității cerului prin contactul zilnic cu sufletele nevoiașe.

Oricine iese din casele noastre să ia cu sine ceva din „Servieta Misionară”.

Strângeți rapoartele misionare.

(Urmare la pag. 6)

Ziua Libertății Cultului

4 Mai 1940

Responsabil: V. Diaconescu

PROGRAM

1. Deschidere: „Cetate tare-i Dumnezeu”
2. Rugăciune
3. Cetirea Psalmului 124
4. Studiul biblic
5. Cântare specială
6. Scrisoare către frați
7. Rugăciuni de consacrare
8. Un apel
9. Colecta
10. Închidere: „Dumnezeu ne e salvare”

Către frații presbiteri și predicatori

Ziua libertății cultului de anul acesta înseamnă o dată deosebită în viața bisericii noastre. Este mai mult decât o zi de amintire: ESTE O ZI DE IZBAVIRE. De aceea vă rugăm să vă opriți gândul cu bucurie asupra acestor zile și să-i consacrați timpul și efortul Dvs., pentru ca să fie cu ade-

vărat o binecuvântare pentru biserică și o laudă pentru Dumnezeu nostru.

Studiați din vreme programul și luați măsurile necesare ca să fie bine executat. Impărțiți din vreme materialul persoanelor cărora veți crede de cuviință, iar cine conduce serviciul divin, de asemenea, să se pregătească din vreme.

Rugăciunile ce se vor înălța în această zi, trebuie să fie cu adevărat ca o tămăie înaintea Domnului.

De asemenea cred că e bine să fie poftite în primele rânduri toate acele suflete — mici și mari — cari au trecut prin suferințe în ultimul timp și să se înalțe împreună rugăciuni prin cari să fie mângăiate în dragostea Domnului Isus Hristos.

Vă rugăm de asemenea să faceți un efort stăruitor pentru abonamentele și adresele la revista „Conștiință și Religie” care va apare în curând. Dumnezeu a dat ajutorul Său pentru această revistă. Așteptăm acum și pe al Dvs., adică al Bisericii.

Victor Diaconescu

Secretar la Departamentul Libertății Cultului

Studiu biblic

1. Când mai marii iudeilor pușeră în vedere apostolilor să nu mai vestească pe Hristos, ce îndrumare trimise Domnul solilor Săi? Fapte 5, 19, 20.

3. Când căpitanul templului îi arestă din nou și îi duse înaintea Soborului, ce întrebare le puse marele preot? Fapte 5, 28.

4. Ce răspuns hotărât dădură Petru și ceilalți apostoli? Fapte 5, 29.

5. După ce apostolii fură bătuiți și li se porunci din nou să nu mai vorbească în Numele lui Isus, ce cale urmară ei? Fapte 5, 41, 42.

...

6. Ce răspuns dădură cei trei Ebrei împăratului Nebucadnetar, când le porunci să servească zeilor săi și să se închine chipului de aur pe care îl ridicase? Dan. 3, 16.

7. Când împăratul îi amenință că îi va arunca în cuptorul cu foc, ce răspuns hotărât dădură ei? Dan. 3, 17, 18.

8. Câtă putere și autoritate dăduse Dumnezeu lui Nebucadnetar? Ier. 27, 4—8.

9. Atunci de ce nu îngădui Dumnezeu lui Nebucadnetar să pedepsească pe acești trei Ebrei, cari refuzară să asculte de porunca împăratului de a sluji zeilor săi și de a se închina chipului pe care îl ridicase?

Răspuns: Pentru că, așa cum ziceau și cei trei Ebrei: „Noi n'avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus”. (Dan. 3, 16), ci Dumnezeu care poruncise „să nu ai alți dumnezei afară de Mine” și care poruncise ca omul să nu se închine înaintea vreunui „chip cioplit”. Exod 20, 3, 4.

10. După ce Dumnezeu a apărât cauza servilor Săi prin liberarea minunată din cuptorul de foc, în ce fel a recunoscut Nebucadnetar drepturile lui Dumnezeu? Dan. 3, 28.

11. Ce greșală gravă făcu Ne-

bucadnetar după ce căpătă o cunoaștere despre adevăratul Dumnezeu și despre adevărata religie?

Răspuns: Acum Nebucadnetar dorea să impună cu forța adevărata religie, oricui, și zicea: „Tată acum porunca pe care o dau: orice om, din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi rău de Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi făcut bucăți, și casa lui va fi prefăcută într'un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El”. Dan. 3, 29.

12. Prin ce experiență umiltoare învăță Dumnezeu pe Nebucadnetar că împăratul nu trebuia să se amestece în treburile dumnezeiești, în ce privește religia cea adevărată? Dan. 4, 8, 27, 24, 25.

13. A învățat Nebucadnetar să respecte drepturile lui Dumnezeu asupra conștiințelor oamenilor, fără să se mai amestece în treburile dumnezeiești și în planul lui Dumnezeu? Dan. 4, 34, 35.

14. În loc de a încerca să impună tuturor să se conformeze adevăratei religii și să slujească viului Dumnezeu sub pedeapsa legii, ce solie trimitea acum Nebucadnetar tuturor popoarelor, după ce învățase să respecte drepturile lui Dumnezeu și să nu se amestece în chestiunile de conștiință? Dan. 4, 1, 2, 12.

15. Ce lege religioasă făcură mai marii Medo-Persiei pe împăratul Darius să semneze? Dan. 6, 7—9.

16. Pe cine voiau ei să prigonească prin această lege religioasă? Dan. 6, 5.

17. Ce făcu Daniel când i se aduse la cunoștință că nu mai poate chema pe Dumnezeuul său timp de treizeci de zile? Dan. 6, 10.

18. Ce învinuire aduseră acești oameni împotriva lui Daniel, după ce îi întinsese o cursă și îl prinsese în ea? Dan. 6, 13.

19. Cum se simți împăratul când văzu că ei inadins făcuse legea aceea ca să prigonească pe Daniel? Dan. 6, 14.

20. Ce argumente puternice, cu privire la demnitatea și maiestatea legii, prezentau acești oameni împăratului? Dan. 6, 15.

21. A fost în stare împăratul să stea împotriva acestui argument și să pună dreptatea mai presus de lege și binele mai presus de autoritate, așa cum trebuia să facă orice conducător? Dan. 6, 16.

22. După ce Daniel petrecu o noapte întreagă cu fiarele înfometate și feroce, rămânând totuși nevătămat, ce răspuns amabil dădu el a doua zi împăratului, când acesta veni dis de dimineață la groapa leilor? Dan. 6, 21, 22.

23. După ce Darius primi învățătura că nu trebuia să se amestece în chestiunile religioase, și că Dumnezeu cerului putea să anuleze o lege pe care oamenii o credeau de neschimbat, ce solie trimise el poporului? Dan. 6, 23. 25 ult. p. 27.

24. De unde trebuie să primească biserica putere și ajutor a-

tunci când interesele ei sunt în joc? Ezra 8, 22, 23.

25. Trebuie să folosească biserica vreodată sabia sau puterea civilă pentru a-și ajunge scopul? Mat. 26, 52, 53.

26. A respectat Hristos libertatea de conștiință în chestiunile religioase? Ioan 12, 47.

27. Numai cine are dreptul să judece pe acela care nu vrea să se conformeze cuvântului lui Dumnezeu? Ioan 12, 48.

28. După ce Saul prigonitorul, a devenit Pavel evanghelistul, față de cine zicea el că sunt oamenii răspunzători pentru credința lor? Rom. 14, 22, 23.

29. În materie de credință și conștiință, numai cine, după cuvintele lui Pavel, are calitatea să judece după dreptate? 1 Cor. 4, 4, 5.

O dorință a noastră veche, a fost ca să avem o revistă pentru trebuințele libertății cultului. După cum s'a comunicat prin circulara trimisă, Dumnezeu a ajutat ca să avem acum tot ce ne trebuie pentru a începe. Această revistă este destinată, în primul rând, persoanelor intelectuale și cu răspundere, cu scopul de a răspândi o influență favorabilă pentru libertatea religioasă, așa de scumpă nouă tuturor și așa de necesară pentru pacea și liniștea țării.

Reînnoim și azi apelul nostru către frații din Comunități și către toți angajații și slujbașii bisericii noastre, să facă abonamentele necesare. Colecta ce se va face azi să fie destinată acestui scop, adică, pentru susținerea abonamentelor ce doriți să oferiți persoanelor intelectuale din jurul Dvs.

Sperăm că toți vor înțelege glasul de azi și că vor ști să prețuiască eforturile ce se fac în această direcție, mai ales frații slujbași și conducători. După sufletul ce vor pune ei în această lucrare, depinde și rezultatul obținut.

Noi așteptăm grabnic adresele și sumele respective. Noi am pus această problemă în mâna lui Dumnezeu și în mâna Bisericii Sale.

Comitetul Revistei
„Conștiință și Religie”

O noapte întreagă de studiu Biblii

În seara unei zile călduroase și secetoase, doi colportori, cari lucrău împreună, tocmai părăsise casa unui învățator care făcea parte dintr'o altă societate misionară, unde reușise să vândă o carte, când un tânăr îi conduse acasă la el și invită pe colportori să se roage pentru el. După rugăciune, ei începură studiul Biblii.

După aceste studii biblice tânărul acesta zise că și terminat cu călcarea Sabatului, și de aci încolo va păzi Sabatul Domnului. El este astăzi conducătorul unei noi Comunități, cu o școală de Sabat de 30 de membri. Ca și Etiopianul din vechime, el aștepta pe cineva care să-l conducă. Acum, la rândul lui, arată și el altora calea adevărului.

SCRISOARE CĂTRE FRAȚI

Iubiți frați,

Dumnezeu a îngăduit ca biserica Sa să treacă în ultimul timp, în țara noastră, prin multe greutăți. Multe s'au prefăcut în acest timp! Mulțumim bunului Dumnezeu că Biserica Sa, în tot acest timp, a stat liniștită, așa cum am învățat dela Domnul, a suportat suferințele cu răbdare creștinească, și a făcut proba în fața tuturor că nu are nicio vină, și că, de parte de a fi un rău pentru Stat și Societate, a fost o binecuvântare, rugându-se, chiar în timpul strâmtorării ei, pentru Inaltele Cărmuiri și pentru pacea și liniștea Țării.

Lucrul acesta a fost observat și apreciat, și, când Dumnezeu a socotit cu cale a scos biserica Sa din cuptorul cu foc și din groapa cu lei.

Astăzi, ne putem aduna în pace să ne rugăm lui Dumnezeu aproape pretutindeni în țara noastră.

Gândul nostru se îndreaptă azi cu o nespusă recunoștință către bunul nostru Tată ceresc și către scumpul nostru Mântuitor, care știe să izbăvească din încercări și care a susținut cu putere pe copiii Săi, mai ales pe acei cari au fost chemați să suferă împreună cu El. Chemați binecuvântarea cerului

asupra tuturor — mari și mici — și să-i mângâiați în dragostea Domnului Isus Hristos.

Să înălțăm gândul nostru către Dumnezeu cu recunoștință și pentru toți servii Săi, cari au stat la datorie în aceste zile, pentru adevăr și pentru izbăvirea bisericii Domnului.

Să mulțumim însă și pentru Inaltele Cărmuiri din țara noastră. Mai ales pentru Majestatea Sa Regele Carol II-lea, care este un rege mare și care iubește tot poporul Țării — fără deosebire de neam și de credință religioasă — și care nu întârzie să vie cu dreptatea acolo unde cetățenii sunt obișduiți. Să ne rugăm ca bunul Dumnezeu să-L susție în înțelepciune și putere și să ocrotească Țara și pe Rege în aceste zile rele.

Să folosim însă această ocazie și pentru a reînnoi legăturile noastre cu Mântuitorul nostru. Să ne consacram din nou pe altarul Lui, mai deplin și mai recunoscători decât am făcut-o până acum, rugându-L să ne pregătească El și mai departe pentru drumul ce mai avem de parcurs până în împărăția lui Dumnezeu.

Al vostru frate și slujitor în Hristos.

Victor Diaconescu

DE ÎNTRU CE ÎM MIECUTĂ

PAȘTELE

— Intr'adevăr, mătușică dragă, este foarte trist că primii oameni au fost alungați curând din Paradis. Nu-i așa? întrebă Magda pe când ne adunasem încă odată la-olaltă. Ce frumos ar fi dacă am mai fi și azi acolo!....

— Da scumpo, asta ar fi cu siguranță tare frumos, răspuse mătușica, dar eu cred că noi n'am fi rezistat ispitei mai mult timp decât primii noștrii părinți, și am fi fost tot atât de repede dați afară din Paradis.

Acum însă, fiindcă suntem afară, stăruința noastră trebuie să fie de a intra iarăși înăuntru. Cred că știți cu toții că Domnul Hristos S'a oferit să ne libereze de pedeapsa păcatului care este moartea veșnică. Și dacă primim jertfa pe care El a adus-o pentru noi, atunci vom fi liberați de toate păcatele și vom putea păși odată prin frumoasa grădină, împreună cu toți copiii dreți ai lui Dumnezeu. Și pentru că El și-a dat viața pentru noi, Il numim Mielul nostru pascal.

Când Faraon, nu voia să lase pe copiii lui Izrail să iasă din Egipt, cu toate că poporul lui fusese din nou încercat de plăgile cele grozave, Dumnezeu trimise pe Moise să-i zică:

— Pe la miezul nopții, voiu trece prin Egipt, și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, dela întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei... dar dintre copiii lui Izrail, dela oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui.....

Înainte de a aduce la indeplini-

re această sentință, Dumnezeu dădu poporului Izrail instrucțiuni cu privire la ieșirea lor din Egipt, dar mai ales cu privire la felul cum trebuia să se pună la adăpost de urgia care avea să vină.

Fiecare familie, singură sau în unire cu alta, trebuia să înjunghie un miel sau un ied fără cusur, iar cu ajutorul unui mănunchiu de isop, să ungă din sângele lui pe amândoi stâlpii și pragul ușii casei lor în care se vor afla. Ei trebuia să frigă și să mănânce carnea în noaptea aceea, împreună cu pâine nedospită și ierburi amare. Să aibă mijlocul încins, încălțăminte în picioare, ca și când ar fi gata de plecare. Mielul de jertfă înfățișa pe Mielul lui Dumnezeu, în care ne-am pus singura nădejde de a fi mântuiți. Nu este destul dacă noi credem că El a murit pentru omenire, ci fiecare trebuie să creadă că El a murit pentru el personal. Mănunchiul de isop, întrebuițat la ungerea ușorilor cu sânge, era un simbol al curățirii.

Mielul trebuia pregătit în întregime și niciun os nu trebuia sfărâmat; tot așa avea să se întâmple și cu Mielul lui Dumnezeu care trebuia să moară pentru noi. Nu avea să se frângă niciun os. Carnea trebuia mâncată. Nu e destul dacă credem în Hristos pentru a dobândi iertare de păcate, ci trebuie să primim zilnic dela El hrană spirituală și putere prin Cuvântul Lui. De asemenea mielul trebuia mâncat cu ierburi amare, cari să le amintească de amara robie din Egipt. La fel și noi, cu adâncă înăhnire în sufletele noastre, trebuie să gustăm din Hristos-Pâinea vieții.

Folosirea pâinii nedospite este de asemenea plină de însemnătate. În poruncile cu privire la Paște era ordonat cu strășnicie, ca în timpul sărbătorilor să nu se găsească în nicio casă aluat dospit. La fel și aluatul păcatului trebuie îndepărtat dela toți aceia cari vor să-L ia pe Hristos ca Miel pascal al lor.

Izrailiții au ascultat de poruncile pe cari Domnul le dăduse. Repede și în secret își aduseră la îndeplinire pregătirile pentru călătorie. Familiile s'au adunat, au înjunghiat mielul pascal, au fript carnea la foc și au pregătit pâinile nedospite și ierburile amare.

Tatăl care era în același timp și preot al familiei, unse cu sânge ușorilor și împreună cu întreaga familie își sfințiră sufletele.

Apoi mielul pascal fu mâncat în grabă și în tăcere.

Părinții își străngeau cu putere în brațe pe întâii lor născuți, când se gândeau la îngrozitoarea lovitură care avea să cadă în noaptea aceea.

Dar nicio locuință de-a Izrailiților nu fu vizitată de Ingerul morții.

Semnul sângelui — Semnul ocrotirii unui Mântuitor — se afla pe ușile lor și Ingerul morții nu intra.

Iubiți frați,

Ne simțim datori a atrage atenția tuturor a se grăbi cu procurarea cărții „Divina Vindecare”, deoarece tirajul este cât se poate de redus și peste puțină vreme nu se va mai putea găsi această carte, de o valoare de nedescris pentru fiecare dintre noi. Cărțile tipărite pe hârtie velină sunt aproape pe terminare. Grăbiți comanda! Prețul este 300 lei pe hârtie velină și 250 lei pe hârtie semi-velină.

Editorial

Misionari întorși în patrie

Cu multă bucurie ținem să aducem la cunoștință membrilor comunităților noastre surpriza pe care am avut-o zilele trecute când am primit în birourile Redacției vizita fratelui Tolici întors din Madagascar. A fost o surpriză din cele mai plăcute pentru noi, mai ales fiindcă ultimile știri pe care le aveam despre dânsii, ne aduceau la cunoștință că pentru un timp dânsii nu ar putea reveni. Frațele Tolici, împreună cu sora și cu cei 4 copii ai dânsilor locuiesc în București, unde va fi câmpul de lucru al dânsului.

De dincolo de Ocean

Știri din cele mai plăcute ne vin de departe, de dincolo de Ocean, unde fratele Ieremia Florea și cu soția dânsului lucrează cu mult sărg printre Românii din părțile orașului Chicago și Detroit. Reînființând într-o parte a marelui oraș Chicago o Comunitate din membrii Români, dânsii lucrează cu mult sărg la vestirea Evangheliei și pe meleagurile Americii, printre Românii de acolo. Ne bucurăm nespus de succesul pe care încep să-l aibă comunitățile române din diferite orașe ale Americii, mai ales din orașul Detroit și Chicago. Dacă în Chicago avem o grupă a cărei râvnă pentru Evanghelie este mare și printre ai cărei membri se mai găsesc și acum persoane ce au primit credința încă de pe când a lucrat prin părțile acelea fratele și sora Hermann, nu mai puțin zeloși sunt și membrii Comunității noastre românești din orașul Detroit. În Detroit, un mare oraș comercial, plin de multe fabrici de automobile, Comunitatea română stă ca o faclă aprinsă spre luminarea cărării spre împărăția lui Dumnezeu, îndemnând pe oameni la o mai grabnică și deplină consacrare. De asemenea, presărați apoi pe tot întinsul Americii, frații români nu încetează a-și îndeplini cu multă dragoste lucrarea de vestitori ai împărăției cerurilor și de îndemnă-

tori la împăcare cu Dumnezeu cât încă mai este timp.

Adresa fratelui Ieremia este: Ieremia Florea, East Chicago, Ind. 3610, Pennsylvania Avenue, America, U. S. A.

O scrisoare

Dintr'o scrisoare primită de curând la Redacție, extragem câteva constatări în ce privește punctualitatea.

„În ultimul timp s'a observat că unii membri nu sunt punctuali în ce privește venirea la adunare. Starea aceasta este foarte primejdioasă deoarece se răspândește repede dela un membru la altul, și ușile se închid și se deschid în tot timpul serviciului divin, lucru ce împiedecă ascultarea predicii. Oare așa prețuim noi privilegiul, bucuria dată nouă de Domnul de a ne aduna iarăși liberi în casele de rugăciune?

„Noi ne numim fii ai lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu este Domnul rânduelii, cum trebuie să fim noi?

„Mulți gândesc în felul acesta: Eu știu deja destul despre mântuire. Meargă acela care este începător. La început căutăm să ne liberăm de tot ce ne împiedecă, numai să fim botezați. Suntem punctuali în adunare și stăm numai în primele rânduri. Dar după o vreme unii ajung în mijlocul sălii, ca apoi venind tot mai rar să ajungă în ultimele rânduri; și nu trece mult și nu mai vin deloc.

„Dacă la început am venit regulat, de ce nu am veni mereu? Acum noi trebuie să venim mai punctual ca niciodată. Sfârșitul se apropie și noi trebuie să fim uniți. Toți să ascultăm și să veghem, nelipsind niciunul, ci cu toții punctuali”.

O primejdie

Referindu-se la primejdia care pândeste pe toți, fie membri, fie slujbași, fie păstori, fratele J. L. McElhany, președintele Conferinței Generale, într'o cuvântare a sa prin care îndemna la o ridicare către un nivel mai înalt, spunea:

„Un președinte de Uniune veni la mine și-mi zise: „Avem nevoie de ajutorul dumitale într'o anumită chestiune. În una din Conferințele noastre, avem doi predicatori pe cari am dori să ne ajutați să-i mutăm în alt câmp”. Eu am zis: „Foarte bucuros. Dar ce fel de oameni sunt?” El zise: „Noi i-am pus în toate locurile din câmpul acela, dar nu există nicio Comunitate în întreaga Conferință care să-i dorească a-i avea din nou. Timp de ani de zile au cutreierat localitățile, și astăzi ne găsim în situația că nu-i mai putem folosi”. Atunci am zis: „Vrei ca eu să-ți ajut să-i muți? Crezi că așa putea recomanda unui alt câmp oameni ca aceștia? Nu așa putea cere niciunui câmp să-i primească. Dar care este pricina?” Președintele zise: „Am să vă spun. Ei și-au dus mîntea la culcare, și nu se mai osteneșc să mai studieze. Niciodată nu citesc vreo carte sau vreo revistă; nu citesc nici *Curierul Misionar*. Ei au sfârșit cu activitatea, și nu mai cresc; ei au ajuns la punctul la care nu mai sunt priiviți ca folositori din niciun punct de vedere”.

În adevăr, o primejdie din cele mai mari pândeste pe fiecare dintre noi, și aceasta este neglijarea cetirii și studierii literaturii ce ne stă la dispoziție într'o măsură așa de bogată. Să ne ferim de „a duce mîntea la culcare”, adică a nu mai cerceta. Pe paginile revistelor, broșurilor și cărților noastre vom găsi mărgăritarele Evangheliei strălucind într'o lumină orbitoare. Hrana sufletească pe care o vom lua în felul acesta ne va ajuta să creștem mereu până la măsura desăvârșirii în Hristos, Domnul nostru.

(Urmare dela pag. 2)

Fie, ca bunul Dumnezeu să ajute ca acest Seminar Theologic să-și continue cu succes opera de luminare și îndrumare a celor ce sunt chemați să poarte răspunderi în lucrarea Sa, și mâna Lui să fie continuu asupra conducătorilor acestei înalte școli Theologice a noastră, cum și a profesorilor, dându-le din lumina cerească spre a lămurii studenților mărețele planuri ale Cerului spre mântuirea omenirii.

V. Florescu

Rezultatele evangheliștilor laici

Pentru lucrarea evangheliștilor laici voi fi totdeauna recunoscător. Intr'un oraș din Noua Zeelandă, unde am locuit odată, se afla o mică adunare Adventistă pe care o vizita numai vreo câteva surori. În acea localitate se stabili cu soția sa un foarte zeles Adventist. Ei își întemeiară o mică întreprindere pentru vânzarea de alimente hrănitoare. Văzând numărul cel mic de membri ai adunării, lipsa de entuziasm ce se manifesta și inevitabila răceală în care cad cei mai mulți membri fără să-și dea seama, această familie începu să spună persoanelor cu cari veneau în contact despre apropiata revenire a Domnului. Ei făceau aceasta într'un mod simplu și natural. În scurt timp după aceea începură a ține ore biblice într'o locuință din apropiere.

Un fabricant cu stare și scriitorul acestor rânduri fură convinși și ținură Sabatul Domnului. Un bărbat cu răspundere în oraș, dar fără niciun fel de experiență religioasă, își predă inima să Domnului și la scurt timp după aceea începu să facă colportaj, dovedindu-se plin de succes și totodată un bun câștigător de suflete. Secretarul unui club din Noua Zeelandă, tânăr și cu purtări necreștinești, se predete Spiritului lui Dumnezeu așa încât astăzi este un predicator zeles și plin de roade în lucrarea lui Dumnezeu. Alți bărbați și femei se alăturară la mica și încercata Comunitate de odinioară. Primii patru amintiți deveniră cu toții lucrători pentru

cauza lui Dumnezeu, dintre cari trei ca predicatori.

În prezent în acest loc își desfășoară influența ei o puternică și activă Comunitate. Renașterea ei se datorește celui laic zeles și soției sale cari făcură o lucrare ce stă la îndemâna oricărui membru și anume, de a face ca lumina

lor să lumineze din locul unde se află.

Astăzi oamenii doresc după lumina și liberarea în Hristos. Însărcinarea de a duce această solie a nădejzii și bucuriei stă în mâinile membrilor comunităților noastre pe cari Dumnezeu îi binecuvintează în mod minunat când se predau Lui în umilință și servire pentru binele altora. „Dumnezeu va face lucrarea dacă noi vom procura uneltele”. — „Mărturii”, Vol. IX, p. 107.

„Nu-l opriți”

Marcu 9, 38—41

Ucenicul Ioan era foarte zeles pentru lucrarea Domnului și dorea să susțină o cât mai dreaptă balansare a autorității. În textul de mai sus, Ioan amintește despre un om care credea în Hristos și care făcea o bună lucrare în numele Său, dar pe care Ioan nu-l credea calificat pentru o asemenea lucrare, deoarece acesta nu primise niciodată instrucția și disciplina școlii învățătorului, așa încât el zise: „Noi l-am oprit”. Răspunsul Domnului la aceasta este foarte sugestiv: „Nu-l opriți”. Isus știa că mulți bărbați și femei vor intra în serviciul Său, cărora niciodată nu le fusese date privilegiile pe cari le primise ucenicii Săi, totuși serviciul lor avea să fie de mare valoare în ochii Săi. El nu dorea ca unii ca aceștia să fie împiedecați de a lucra cu sufletele oame-

nilor, izgonind spiritele cele rele și desfășurând minunea transformatoare a harului.

Din orice parte a lumii, Dumnezeu chiamă astăzi bărbați, femei și tineri; pe mulți cari nu au primit o educație completă dată de școlile noastre și cari nu au putut sta mai mult în legătură cu conducătorii lucrării Domnului, pentru a intra în serviciul Său ca Evangheliști Laici și Lucrători Biblici; dar ei răspund la chemare. Ei nu pot urma acea metodă exactă sau formulă recunoscută ca măsură, dar aceasta nu este un motiv ca noi să-i împiedecăm sau să le oprim lucrarea. Cuvântul Domnului sună: „Nu-l opriți, căci nu este nimeni, care să facă minuni în numele Meu, și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea”.

Când Spiritul lui Dumnezeu con-

Corul Comunității Iași, ale cărui cântări spre slava lui Dumnezeu duc în inimile multor oameni din partea aceea solia plină de nădejde și tăgăduințele minunate ale lui Dumnezeu.

vinge o inimă sinceră de faptul că „aci este o lucrare pe care eu o pot face” și acea persoană pornește la lucru sub conducerea și puterea Spiritului lui Dumnezeu, rezultatele vor urma. Este de datorita conducătorilor aleși de Dumnezeu de a încuraja orice încercare sinceră din partea Evangheliștilor Laici și a împărtăși acestor lucrători binefacerile experienței și sfatului pe cari le-au dobândit prin studiu, educație și conlucrare cu Domnul în căutarea celor pierduți. „Câmpul este atât de mare,

scopul atât de lămurit, încât orice inimă sfințită va fi primită pentru serviciu, ca o uneltă a puterii divine”. — „Mărturii”, Vol. IX, p. 47.

De aceea, pe dată ce ocaziile se deschid în fața membrilor comunităților și recunosc chemarea de a intra în serviciu, ca unelte ale puterii divine, fiecare inimă să răspundă zicând: „Aici este o lucrare pe care eu o pot face”, și să meargă la lucru cu încredere în Dumnezeu. Conversația cea scurtă între Ioan și Domnul a fost raportată ca o mostrare pentru ucenicii de astăzi, cari sunt zeloși pentru cauza Domnului și se tem ca nu cumva lucrarea cea sfântă să fie stricată prin cei neinstruiți și fără experiență. „Nu-i opriți... cine nu este împotriva noastră, este pentru noi”.

W. A. Butler

Fratele Ioan Stan în etate de 67 ani, membru al Comunității Săpânța, a fost chemat la odihnă în ziua de 15 Ianuarie, 1940. La immormântare sute de persoane au ascultat planul de mântuire al lui Dumnezeu și fericita nădejde a creștinului.

Fratele Ștefca Dumitru, membru al Comunității Săpânța, în etate de 57 ani, a adormit în Domnul în ziua de 4 Februarie, 1940. Aceasta fiind a treia immormântare de-a noastră în acea comună și în cursul acestui an, sute de persoane au luat parte la immormântare, doritoare a auzi din nou cuvintele pline de mângâiere și speranță pentru toți cei păcătoși. Cu aceea ocazie cel puțin 20 de suflete s'au hotărât pentru adevăr.

Sora Tițe Pălăgă, în vârstă de 68 ani, membră a Comunității Săpânța a adormit în Domnul la 5 Ianuarie, 1940. Sora a primit adevărul în anul 1930, și a rămas credincioasă până în ulti-

ma clipă din viață. La locul de odihnă a fost condusă de o mare mulțime, care a ascultat despre fericita nădejde a creștinului și învierea celor drepti.

Fratele Tănase P. Ghiță, în etate de 41 de ani, membru al Comunității Curtișoara, Jud. Olt, a adormit în Domnul în ziua de 22 Februarie, 1940, după grele și lungi suferințe. În urma lui au rămas 7 copii și soția suferindă, dar cu credință în ajutorul lui Dumnezeu. Fratele a primit legământul în anul 1933 și a fost un exemplu de credincioșie în Comunitatea din care făcea parte, împlinind cu multă dragoste și voioșie slujba pe care o avea în Comunitate. La immormântare a fost condus de mulți frați și cunoscuți, împreună cu corul comunității.

Eftimița C. Iordan, fiica fratelui Constantin Iordan, din Comunitatea Dracea, jud. Teleorman, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 22 Octombrie, 1939. Deși numai de 14 ani, a fost totuși un copil cuminte și iubea mult pe Domnul Isus, așa că despărțirea ei a produs multă durere atât părinților cât și comunității.

Sora Maria P. Ioana, în vârstă de 82 ani, membră a Comunității Odobești, jud. Dâmbovița, a fost chemată la odihnă în ziua de 1 Martie, 1940. Sora a trecut prin multe și grele încercări în viața de credință, dar a rămas statornică până în ultima clipă din viață. Deși era atât de bătrână, făcea totdeauna câte 5—6 km. pe jos, pentru a veni de fiecare dată la adunare, și în toate dădea dovadă de multă credincioșie și zel misionar. A luat parte la immormântare un numeros public cât și o parte din Autoritățile Comunei.

Sora Ioana Romulus Matei, membră a Comunității Tecuci, a trecut la odihnă după o lungă și grea suferință. Chiar în aceste grele suferințe sora a rămas statornică în credință, iar în ultimile clipe și-a încredințat pe cei doi copilași în mâna Domnului și pe soțul ei l-a încurajat să rămână lângă Domnul până la moarte.

Fratele Dumitru Bales în vârstă de 70 ani, membru al Comunității Ferdinand I jud. Ialomița, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 1 Decembrie 1939. Deși primise adevărul numai de un an, a dat dovadă de credincioșie și de zel misionar. Cu ocazia immormântării un numeros public a auzit solia mântuirii și speranța creștinului.

ANUNȚ

Mașini de Tricotaje. Faceți reparațiile la I. Turlea, str. Theodor Șperanța (fostă Raionului) 134. București.